

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové
a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. B.**,
státní příslušník Moldavské republiky,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Čechovským,
advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-134809-4/SO-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 19. 10. 2017, č. j. OAM-6897-27/PP-2017 (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 87e odst. 1 a § 87d odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto tak, že žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky se zamítá. Důvodem zamítnutí žádosti bylo opakované odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin a z toho vyplývající nebezpečí pro veřejný pořádek.

2. Žalobce namítl, že žalovaná porušila povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci. Žalovaná dále nesprávně posoudila odvolací námitku týkající se závažného narušení veřejného pořádku, neboť tento neurčitý právní pojem byl nesprávně vyložen a použit. Žalobce se ani v jednom případě nedopustil zvláště závažného zločinu, jeho předchozí odsouzení neodůvodňují použití výhrady veřejného pořádku. Podle Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) je výhrada veřejného pořádku výjimkou ze zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně. Žalovaná rovněž dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nezkoumaly hlediska spjatá s tímto neurčitým právním pojmem definovaná mj. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, zejména též vliv na ostatní rodinné příslušníky. Žalobce žije na území České republiky více než 15 let, sdílí společnou domácnost se svou družkou L. F. a dvěma nezletilými dětmi, o které osobně pečuje, plně se integroval do společnosti, má precizní znalost českého jazyka a zajišťuje rodinně obživu. Manželka pobírá invalidní důchod a bez pomoci manžela by rodinu neuživila.
3. Žalobce dále namítl rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, a to primárně s čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy OSN o právech dítěte, neboť proti zájmům dítěte se je snaží oddělit od otce. Správní orgány vycházely toliko z úředních evidencí, místo aby provedly výslech družky žalobce. Nevzaly v potaz ani stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí vydané v rámci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, že zpřetrhání citových a rodinných vazeb je vzhledem ke zdárnému citovému vývoji nezletilých dětí nežádoucí. Pochybením je i okolnost, že družka a děti žalobce nebyly považovány za účastníky řízení a nemohly řádně hájit práva žalobce, čímž došlo k porušení § 27 odst. 2 a § 36 odst. 1 až 3 správního řádu.
4. Žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby. Má za to, že byly srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány důvody zamítnutí žádosti a že se řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Důvodem zamítnutí žádosti byla trestná činnost žalobce na území České republiky a fakt, že žalobci dosud neskončila zkušební doba podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V době rozhodnutí ministerstva měl žalobce platné povolení k trvalému pobytu, takže napadené rozhodnutí nemohlo nepřiměřeně zasáhnout do rodinného či soukromého života žalobce.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu

byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

6. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 9. 5. 2017 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, v níž jako účel pobytu uvedl „sloučení na dítě“. Z obsahu žádosti, přiložených dokladů i skutečností zjištěných ministerstvem vyplynulo, že žalobce v České republice pobývá nejméně od roku 2000 (dle vlastních slov již od roku 1995), od roku 2004 žije ve společné domácnosti s družkou L. F., spolu mají dvě nezletilé děti (nar. ... a ...), všichni jsou občané České republiky. Součástí správního spisu je větší množství nedatovaných rodinných fotografií zachycujících žalobce a jeho rodinu při různých rodinných oslavách, dovolených u moře i v běžných každodenních situacích, které byly s ohledem na proměnlivý věk dětí (od jejich raného dětství až do dospívání) zjevně pořízeny v průběhu delšího časového úseku. Žalobce předložil doklady o zdravotním pojištění, o hrazení školného a zájmových kroužků dětí a potvrzení o doprovázení dětí k lékaři.
8. Ze zprávy Městského úřadu Poděbrady, odboru sociální péče a živnostenského úřadu ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. Om 167/2016, plyne, že žalobce s družkou a dětmi sdílel do nástupu žalobce do výkonu trestu společnou domácnost. Tito rodinní příslušníci jsou na žalobce citově fixováni a jsou na něm i finančně závislí, neboť družka žalobce je invalidní. Jsou v kontaktu i v době výkonu trestu odnětí svobody.
9. Z opisu evidence Rejstříku trestů a připojených soudních rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl v České republice třikrát odsouzen za úmyslný trestný čin (padělání a pozměnění veřejné listiny, pokus o pojistný podvod a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby), přičemž za poslední z uvedených trestných činů byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 27. 3. 2017 se zkušební dobou do 27. 3. 2019. Podrobnosti k odsouzení žalobce a k výkonu uložených trestů soud pro přehlednost uvádí v tabulce:

	procesní soud	sp. zn.	právní moc	datum spáchání	uložený trest
1.	OS v Kutné Hoře	2 T 83/2002	9. 1. 2003	rok 2000	4 měsíce/zk. doba 1 rok, osvědčen 10. 1. 2005
2.	OS v Kolíně	4 T 37/2014	18. 9. 2014	3. 5. 2013	36 měsíců/zk. doba 42 měsíců, výkon nenařizen
3.	OS pro Prahu 1	44 T 50/2015	20. 4. 2016	24. 10. 2014	2 roky nepodmíněně, výkon 26. 5. 2016 – 27. 3. 2017

10. Soudu je z úřední činnosti známo, že ve spise založené rozhodnutí ministerstva o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-1463-41/ZR-

2016, je v právní moci od 9. 4. 2018, neboť bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-27787-4/SO-2018. Právní účinky rozhodnutí však byly odloženy usnesením soudu ze dne 11. 6. 2018, č. j. 54 A 52/2018-41, kterým byl žalobě přiznán odkladný účinek.

11. Dne 30. 6. 2017 byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Této možnosti žalobce nevyužil, uplatnil pouze (důvodně) opatření proti nečinnosti u žalované.
12. Dne 19. 10. 2017 vydalo ministerstvo rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta s tím, že povolení k přechodnému pobytu na území České republiky se nevydává. Ministerstvo uvedlo, že žalobce je rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, nicméně opakovaně páchá trestnou činnost, dokonce i ve zkušební době předchozího odsouzení. Toto chování je závažným narušením veřejného pořádku, přičemž žalobce žije v České republice dostatečně dlouhou dobu, aby se seznámil s morálními hodnotami a právním řádem. Zamítnutí žádosti je v souladu se zásadou přiměřenosti dle čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), neboť žalobce může na území pobývat na základě jiného pobytového statusu.
13. Proti rozhodnutí ministerstva se žalobce odvolal. Argumentace žalobce se v podstatné části shodovala s tou, která je obsažena v žalobě. Žalobce uvedl mimo jiné, že ministerstvo mělo vyžádat stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí a vyslechnout jeho družku. Ministerstvo nedostatečně přihlédlo k osobě žalobce a jeho poměrům a zcela opomíjí současnost a vyhlídky rodiny do budoucna. K odvolání žalobce přiložil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 11. 2016, jímž byl družce žalobce přiznán invalidní důchod pro invaliditu I. stupně ve výši 3 210 Kč měsíčně, neboť její pracovní schopnost poklesla o 35 %, a její osobní list důchodového pojištění. Dále přiložil usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. OPP 42/2017, kterým byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody při stanovení zkušební doby 2 let, jakož i potvrzení Vězeňské služby České republiky ze dne 27. 3. 2017 o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Předložil také dohodu o provedení práce uzavřenou se společností I. F. S. s. r. o. na dobu od 20. 4. 2017 do 31. 12. 2017.
14. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná uvedla, že pro neudělení pobytového oprávnění postačí ke kvalifikaci jednání žadatele jakožto závažného narušení veřejného pořádku relativně menší intenzita, než je tomu v případě odnětí pobytového oprávnění. Závažnost jednání žalobce je zvyšována trestní recidivou, charakterem trestné činnosti a okolností, že poslední trestný čin byl spáchán ve zkušební době předchozího podmíněného odsouzení. Podmíněné propuštění žalobce nelze vnímat tak, že již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť zatím nebylo rozhodnuto o jeho osvědčení se ve zkušební době. Napadeným rozhodnutím je žalobci „pouze“ odpíráno právo přechodného pobytu jakožto určité výhody, nicméně na území České republiky může dále pobývat se svojí rodinou na základě stále platného povolení k trvalému pobytu.

Posouzení žaloby soudem

15. Podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
16. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Podle odstavce 3 téhož ustanovení platí, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
17. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje.
18. Jádrem žalobní argumentace je způsob interpretace neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“ a jeho použití na případ žalobce.
19. Výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. soudem plně a meritorně přezkoumatelné. Pokud správní soud posoudí oproti správnímu orgánu odlišně tyto otázky odlišně, může v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. zavázat správní orgán právním názorem vystavěným na hodnocení skutkového stavu, které je odlišné od předchozího hodnocení provedeného správním orgánem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011-154, bod 27).
20. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že uplatnění výhrady veřejného pořádku je v odůvodnění napadeného rozhodnutí (v návaznosti na rozhodnutí ministerstva) zachyceno a zdůvodněno přezkoumatelným způsobem. Správní orgány na podkladě jimi citované judikatury náležitě popsaly, jak tento pojem chápou a jaký obsah mu přisuzují, a uvedly konkrétní důvody, z nichž dovozují trvajících nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek. Předmětné úvahy jsou z obou rozhodnutí patrné a neodporují základním zásadám formální logiky. Jelikož je způsob vypořádání se s uvedeným neurčitým právním pojmem plně přezkoumatelný a nevykazuje prvky svévole, není námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodná.
21. Aplikace výhrady veřejného pořádku předpokládá kromě samotného porušení práva i existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti, přičemž však samo odsouzení pro trestný čin ještě bez dalšího aplikaci výhrady veřejného pořádku neumožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009 – 68).
22. K dané právní otázce se vyjádřil též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, podle něhož „*při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151). V návaznosti na to se rozšířený senát vyjádřil k užití ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, upravujícího ovšem správní vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka z přechodného pobytu na území České republiky, v tom smyslu, že

„narušením veřejného pořádku (...) může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“

23. V intencích názoru rozšířeného senátu je třeba vyložit ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, které upravuje důvody zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, což je ve srovnání se správním vyhoštěním situace poněkud odlišná. V této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná nepochybila, jestliže s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 – 34, vyložila pojem narušení veřejného pořádku s důrazem na význam a účel užití normy a intenzitu očekávaného zásahu do práv žalobce a uzavřela, že v případech neudělení pobytového oprávnění lze uvedenému pojmu podřadit i jednání menší intenzity, než by tomu bylo v případech odnímání (rušení) platného pobytového statusu. Podle soudu je tato diferenciací zcela namístě, neboť sleduje normativní kontext, v němž je daný neurčitý právní pojem zákonodárcem použit. Z pohledu žalobce přísnější výklad mezi narušení veřejného pořádku je akceptovatelný tím spíše, že žalobce v rozhodném období pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu.
24. Těmito hledisky soud posoudil skutková zjištění obsažená ve spisovém materiálu a neshledal žádný zásadní rozpor mezi nimi a právním závěrem žalované i ministerstva o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Z odsuzujících soudních rozhodnutí vyplývá, že žalobce si v roce 2000 nechal za úplatu 200 USD zhotovit padělek cestovního pasu Polské republiky a řidičského průkazu na jméno A. W. a tyto padělky předložil policistům při kontrole totožnosti. V roce 2013 poté, kdy mu vyhořela chata, inicioval zpětné uzavření pojistné smlouvy a pokusil se vylákat na pojišťovně pojistné plnění ve výši 3 300 000 Kč. V roce 2014 vyšlo najevo, že v garáži a v nákladovém prostoru vozidla skladuje za účelem uvedení do oběhu celkem 2 120 000 ks cigaret opatřených neplatnou tabákovou nálepkou, aniž by přiznal a zaplatil spotřební daň ve výši 4 783 780 Kč.
25. Časový odstup žalobcových deliktů z let 2013 a 2014 od rozhodnutí ministerstva je relativně krátký a nemůže být rozhodný pro jiné posouzení věci. Žalobce svým jednáním zasahoval různé zákonem chráněné zájmy a hodnoty (objekty), opakovaně páchal úmyslné trestné činy, jejichž stupeň závažnosti navíc postupně gradoval, a nejednalo se tudíž o tolerovatelné ojedinělé vybočení z řádného života či náhlé selhání v důsledku tísně nebo situačního konfliktu. Charakter trestné činnosti již svědčí o zřejmé bezohlednosti žalobce k zájmům chráněným zákony České republiky a o promyšlenosti takového jednání, jehož protiprávnost a škodlivost mu musela být známa. Kromě trestněprávních norem žalobce opakovaně porušoval obecně sdílené mravní normy, jež se rovněž zařazují pod pojem veřejného pořádku, neboť jednal nepoctivě a neseriózně. Žalobce také zneužil dobrodiní podmíněného odkladu výkonu trestu a ve zkušební době opět nevedl řádný život a dopustil se trestní recidivy (na tomto závěru nic nemění fakt, že příslušný soud dosud nenařídil přímý výkon tohoto trestu). Žalobce si z předchozích konfliktů se zákonem nevzal dostatečné ponaučení a byl připraven obstarávat si finanční prostředky nebo řešit své osobní záležitosti trestnou činností, na úkor společnosti. Soud proto považuje závěr správních orgánů, že tu je v případě žalobce i do budoucna důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, za logický a opodstatněný. Na důvodnosti této

obavy nic nemění okolnost, že k v pořadí prvnímu odsouzení formálně nelze přihlížet z důvodu osvědčení žalobce. Bez právního významu je postoj žalobce, jenž pokládá své odsouzení za nespravedlivé, neboť předmětná trestní rozhodnutí nebyla zrušena.

26. Pokud žalobce namítá, že nelze dovodit aktuálně hrozící či trvající nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož žalobce se nachází ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a je tedy silně motivován vést řádný život, aby se vyhnul výkonu zbytku trestu, soud má za to, že závěr správních orgánů ob stojí i ve světle současné situace žalobce. Okolnost, že žalobce prokázal ve výkonu trestu polepšení (což je nezbytná podmínka pro podmíněné propuštění), nevylučuje sama o sobě riziko dalšího narušení veřejného pořádku z jeho strany. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že právě ani zkušební doba, na níž byl podmíněně odložen výkon předchozího tříletého trestu, žalobce neodradila od dalšího narušování veřejného pořádku, a žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl osvědčen, tudíž vedení řádného života trestní soud do té doby neaproboval.
27. Je tedy zřejmé, že v případě žalobce nevycházely správní orgány jen z jednotlivého odsouzení pro jakýkoli trestný čin, jež by skutečně neumožňovalo „aktivovat“ výhradu veřejného pořádku ve smyslu čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES, avšak přistoupily zde další podstatné skutečnosti výše popsání, které zvolený postup odůvodňují. Žalobní bod proto není důvodný.
28. Druhý žalobní bod směřuje k dodržení zákonného postupu řízení, konkrétně žalobce namítá, že družka a jeho dvě nezletilé děti měly být účastníky řízení se všemi z tohoto postavení vyplývajícími právy, neboť rozhodnutím dojde k značnému dotčení jejich práv a povinností. Tím bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.
29. Podle § 27 odst. 2 správního řádu, účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
30. Účastenstvím rodinných příslušníků ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců se judikatura již zabývala a potvrdila, že v úvahu přichází pouze účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Tento závěr zazněl nejprve ve vztahu k vyhoštění například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25. Posléze tak Nejvyšší správní soud učinil ve vztahu k udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22, ve kterém konstatoval, že *„manželka žadatele je jedním z jeho nejbližších rodinných příslušníků a způsob vyřízení jeho žádosti se jí dotýká, ač není přímo rozhodováno o jejich právech nebo povinnostech“*. Tento závěr by s ohledem na skutkovou podobnost věcí (zde jde o družku a děti žalobce) platil i v této věci. Tuto námitku ovšem nemůže úspěšně uplatňovat žalobce, neboť jí nehájí vlastní práva, ale práva svých rodinných příslušníků, kteří se účastenství v řízení měli domáhat sami. V případě, že by u správních orgánů nebyli úspěšní, mohli se s tvrzením o zásahu do jejich práva obrátit s žalobou na soud. Tak tomu ostatně bylo ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod č. j. 9 Azs 214/2017-58. Žalobní bod není důvodný.
31. Související žalobní námitka vytyká porušení některých zásad činnosti správních orgánů, jež mělo vést k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, konkrétně měly správní orgány vycházet jen z úředních evidencí, aniž by slyšely družku žalobce a opatřily stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Dokazování bylo v tomto směru zcela nedostatečné a formální, protože výsledné rozhodnutí postrádá nezbytnou individualizaci.

32. Podle názoru soudu však správní orgány postupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci (srov. § 3 správního řádu). Předně, žalobce po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nenavrhol doplnění dokazování a neuvedl, které pro věc relevantní a dosud ve spise nepodchycené skutečnosti mají být těmito důkazy zjišťovány a prokázány. Je pravdou, že nebyl proveden výslech žalobce ani jeho družky, soud však nepřehlédl, že ministerstvo do spisu pořídilo opisy písemností z jiného u něj vedeného řízení (o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky), konkrétně 1) protokol o výpovědi žalobce ze dne 10. 11. 2016, v níž se podrobně vyjadřuje ke své rodinné a pracovní situaci, 2) zprávu orgánu sociálně-právní ochrany dětí ze dne 17. 8. 2016, sp. zn. Om 167/2016, vyslovující se v zájmu citového vývoje dětí proti zrušení jeho trvalého pobytu, 3) rozhodnutí ministerstva o zrušení povolení k trvalému pobytu ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-1463-41/ZR-2016, a 4) dvě podání doplňující odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí s četnými přílohami dokumentujícími rodinnou situaci žalobce.
33. Po prostudování těchto písemností je zřejmé, že provedení žalobcem zmiňovaných důkazů by bylo v daném řízení nadbytečné. Důkazní prostředky opatřené v jiném správním řízení žalobce považuje soud s ohledem na časové okolnosti za aktuální a použitelné pro skutková zjištění i v posuzované věci. Zpráva orgánu sociálně-právní ochrany dětí navíc obsahuje i podrobné vyjádření přítomné družky žalobce k jejich rodinné situaci (žalobce byl t. č. ve výkonu trestu), takže – materiálně vzato – stanovisko družky žalobce k věci bylo podkladem pro vydání rozhodnutí. Dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, a to i s přihlédnutím k tomu, že informacemi o rodinném či pracovním životě disponuje žalobce a je především na něm, aby jako žadatel o pobytové oprávnění označil nebo předložil důkazy k prokázání pevnosti rodinného zázemí, svého poměru k české společnosti apod. Kromě toho je zapotřebí připomenout pro žalobce příznivý skutkový závěr ministerstva, že citové vazby v jeho rodině jsou pevné a společné soužití zakládá rodinný život, jakož i právní závěr, že žalobce splňuje podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a je tedy rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Správní orgány nijak nezpochybnil, že partnerské soužití žalobce je trvalé a funkční. Žalobní bod je proto nedůvodný.
34. Závěrem žalobce namítá, že žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Nutnost opustit Českou republiku by měla katastrofický dopad do rodinného a soukromého života žalobce, jehož družka by nebyla bez pomoci žalobce schopna jejich nezletilé děti uživit. S ohledem na silné citové vazby na žalobce hrozí narušení citového vývoje dětí. V důsledku toho se napadené rozhodnutí ocitá v rozporu s Úmluvou OSN o právech dítěte.
35. Podle čl. 8 Úmluvy Rady Evropy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
36. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

37. Soud v první řadě konstatuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29). Ke stejnému závěru došel Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 5 Azs 83/2015 – 31, v němž rozhodoval ve velmi podobné věci (posuzoval rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ve znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015). Na tomto závěru podle Nejvyššího správního soudu nic nemění ani nový odstavec 3 v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a podle něhož přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53).
38. Žalovaná i ministerstvo nicméně fakticky dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce hodnotily (ačkoli ministerstvo mělo za to, že tak činí fakultativně, nad rámec svých povinností). Žalovaná uvedla, že nevydání povolení k přechodnému pobytu nemůže představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce z toho prostého důvodu, že v době rozhodování žalobce stále měl povolení k trvalému pobytu na území České republiky (toto povolení mu do doby vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně zrušeno). Žalobce tak mohl na území České republiky i nadále se svou rodinou pobývat, neboť v souvislosti s napadeným rozhodnutím se pro něj ani jeho rodinné příslušníky nic nemění. Bylo mu pouze odepřeno právo či výsada přechodného pobytu. Kromě toho ani Úmluva OSN o právech dítěte nestanoví, že oba rodiče musí žít společně s dítětem v jednom státě, povinností státu je pouze zabezpečit pravidelné osobní kontakty, což nevylučuje ani výjezd žalobce do země původu.
39. Při vědomí toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo konkrétním okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), soud přisvědčuje, byť nikoli v celém rozsahu, argumentaci žalované. Je třeba mít na paměti, že správní orgány i soudní přezkum jejich rozhodnutí zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Postavení žalobce přitom bylo v jistém smyslu specifické, neboť o povolení přechodného pobytu žádal a rozhodováno bylo v době, kdy bylo stále v platnosti jeho povolení k trvalému pobytu, tedy „vyšší“ pobytový status. Zřejmě z toho důvodu také ministerstvo neaplikovalo tehdy již účinné ustanovení § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí žadateli výjezdní příkaz, přičemž žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
40. Soud tedy musí vzít v úvahu nejen to, že výrok o vycestování není v rozhodnutí ministerstva ani žalované obsažen, ale především fakt, že žalobce skutečně v rozhodné době disponoval platným povolením k trvalému pobytu na území České republiky, a mohl tudíž v tuzemsku legálně pobývat a žít společně se svou rodinou. Je zřejmé, že v přímé příčinné souvislosti s napadeným (a jemu předcházejícím) rozhodnutím žalobci ani jeho rodinným příslušníkům nehrozí prakticky žádný zásah do jejich rodinného a soukromého života, a proto nelze uzavřít, že by nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobci bylo

z uvedených důvodů nepřipustné. Hrozbu zásahu do rodinného či soukromého života je nutno vždy hodnotit na podkladě reálných důsledků výroku rozhodnutí, a nikoli abstraktně, na základě povahy a předmětu rozhodnutí a bez vazby na dotčené osoby.

41. S ohledem na výše uvedené jsou ostatní námitky, resp. dílčí tvrzení žalobce o dopadech jeho vycestování z České republiky irelevantní. Soud znovu zdůrazňuje, že zásah do rodinného a soukromého života je nutno vztahovat k reálným důsledkům výrokové části napadeného rozhodnutí, k nimž nemůže patřit povinnost vycestování žalobce, neboť na celou situaci je třeba nahlížet podle právního a faktického stavu, který tu byl v době vydání toho kterého rozhodnutí. Z těchto důvodů není ani tento žalobní bod důvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu